

Arrest

nr. 142 219 van 30 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 9 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker ter kennis gegeven op 12 december 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken, D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt op 1 oktober 2003 België binnen en ontvangt op dezelfde dag een beslissing tot terughouding (bijlage 11).

1.2. Op 15 juli 2010, op 14 augustus 2010, op 25 oktober 2010 en op 6 september 2011 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3.1. Op 16 november 2011 legt de verzoeker een verklaring van wettelijk samenwoning af met mevr. N.M, van Belgische nationaliteit.

1.3.2. Op dezelfde dag dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 7 mei 2012 neemt de gemachtigde van de burgemeester te Kortrijk de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3.3. Op 21 november 2012 dient de verzoeker een nieuwe aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in zijn hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap. Op 17 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 126 169 van 25 juni 2014 wordt deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vernietigd.

1.4. Bij een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 september 2014 wordt de verzoeker, met verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), gevraagd om vóór 1 november 2014 *“de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw Belgische echtgenoot/echtgenote beschikt om aan zijn/haar behoeften en die van zijn/haar familieleden te kunnen voldoen en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (vb. elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten vrijetijdsbesteding, ...)”*. De verzoeker neemt van dit schrijven kennis op 6 oktober 2014.

Uit faxen van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Kortrijk van respectievelijk 22 oktober 2014 en 7 november 2014 blijkt dat de verzoeker een stuk met betrekking tot de inkomsten van de gevestigde Belgische partner en een nieuwe arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon heeft ingediend.

Op 3 december 2014 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die aan de verzoeker wordt ter kennis gegeven op 12 december 2014. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.11.2012 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed een aanvraag op 21.11.2012 overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 op basis van wettelijke samenwoning met M.N. (...). Deze aanvraag werd geweigerd op 17.04.2013. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, waarop de beslissing werd vernietigd op 25.06.2014. Vandaar dat heden een nieuwe beslissing dient te worden genomen.

Ter staving van de aanvraag werden als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon een brief van de pensioendienst en een rekeninguittreksel voorgelegd. Uit deze bewijsstukken bleek dat de referentiepersoon een overlevingspensioen ter waarde van 862.77 € ontving (bedrag vanaf december 2012). Dit bedrag is niet overeenkomstig de vereisten van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 nl. ter waarde van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Voor zover de beschikbare bestaansmiddelen daarvan afwijken, dient overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, bepaald te worden welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn doen overleggen door de vreemdeling. Gezien de aanvankelijke weigering door de Raad (RVV) vernietigd werd net omwille van het ontbreken van die behoeftenanalyse, werd betrokkene op 6.10.2014 in kennis gesteld van een brief waarin uitdrukkelijk wordt verzocht alle bestaansmiddelen van de Belg toe te lichten, alsook ons inlichtingen te verschaffen betreffende de kosten van het gezin. Daarop werd een nieuwe brief van de dienst pensioenen voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische heden nog steeds 862.77 € pensioen ontvangt per maand (+ 668,64 euro verlofgeld) en een arbeidscontract heeft afgesloten met het OCMW (art. 60) voor een tewerkstelling van

19uur/week ingaand vanaf 5.11.2014 tot 4.05.2015. Informatie betreffende de bestedingen van het gezin werd niet overgemaakt.

Vooreerst kunnen we geen rekening houden met het inkomen uit de tewerkstelling van de Belgische omdat we geen zicht hebben op het bedrag, bij gebrek aan loonfiches. Voor zover de loonfiches alsnog zouden worden voorgelegd, moet vastgesteld worden dat het inkomen uit die tewerkstelling sociale bijstand betreft, immers de Belgische referentiepersoon is tewerkgesteld door het ocmw overeenkomstig art. 60. Bij een dergelijke tewerkstelling loopt het deel leefloon, dat de Belgische reeds ontving (zie ook arrest van RVV) gewoon verder, aangevuld met een toeslag. Het gaat om een volledig gesubsidieerde tewerkstelling, buiten het regulier arbeidscircuit om de Belgische een arbeidsattitude en werkervaring bij te brengen (zie contract van betrokkene en bijkomende informatie in het administratief dossier). De facto valt het koppel dus ten laste van het sociale bijstandstelsel en blijkt het inkomen van de pensioendienst dus niet toereikend.

Bij gebrek aan concrete toelichting betreffende de uitgaven van het gezin kan de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §2, tweede lid van de wet van 15.12.1980 niet gemaakt worden. Het is in deze ook overbodig gezien, zoals hierboven reeds aangehaald, het gezin gedeeltelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en er dus redelijkerwijze toe besloten kan worden dat de beschikbare bestaansmiddelen NIET toereikend is.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Doordat: verweester de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 schendt doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Zoals reeds supra werd gesteld onderhoudt verzoeker een duurzame relatie met mevrouw M.N.

Samen wonen zij aan het adres voornoemd te Kortrijk.

Op 21.11.2012 hebben verzoeker en zijn partner zich aangeboden bij de bevoegde diensten van Stad Kortrijk teneinde een aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Gezien verzoeker effectief het bewijs kon leveren van zijn partnerschap met de Belg, werd haar een bijlage 19ter afgeleverd.

Verzoeker werd na de woonstcontrole tevens in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

Verzoeker en zijn partner hebben zich stevast op diligente wijze gedragen en de gevraagde stukken overgemaakt aan de administratieve diensten.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoeker, noch aan zijn partner echtgenoot, medegedeeld dat zij niet voldoende dienstige stukken binnenbrachten.

Verdere vraagstelling uitgaande van gedaagde mocht verzoeker evenmin ontvangen.

Met enige verbijstering nam verzoeker (en zijn partner) op 27.04.2013 dan ook kennis van de beslissing van gedaagde van 17.04.2013 waarbij hem een verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (sic : bijlage 20).

Verzoeker stelde beroep in tegen litigieuze beslissing bij uw zetel waarop de beslissing bij arrest van 25.06.2014 werd vernietigd.

Na tussenkomst van voornoemd vernietigingsarrest bleef het stil aan de zijde van gedaagde.

Verzoeker erkent dat hij op 06.10.2014 een document diende te ondertekenen op de diensten te Kortrijk. (sic brief uitgaande van gedaagde dd. 25.09.2014)

Verzoeker is dienaangaande formeel dat door de diensten te Kortrijk geen verdere uitleg bij de voornoemde brief van gedaagde werd gegeven. Dit niettegenstaande men goed weet dat zowel verzoeker als zijn partner eerder de Franse taal machtig zijn dan het Nederlands.

Verzoeker bracht dan ook nogmaals de pensioenrechten van zijn partner en haar arbeidscontract binnen te Kortrijk. Loonfiches konden nog niet worden overgemaakt daar het contract slechts dateerde van 29.10.2014 !!

Wederom werden deze stukken in ontvangst genomen doch werd verzoeker er nimmer op gewezen dat ook een overzicht van de uitgaven van het gezin diende te worden overgemaakt.

Verzoeker en zijn partner waren in de waan dat alles in orde was. Dit zeker gezien er hen verder geen vragen werden gesteld.

Dat alles in orde was bleek achteraf een illusie daar verzoeker per 12.12.2014 wederom een bijlage 20 (sic huidige bestreden beslissing) werd betekend.

Feit is evenwel dat verzoeker en diens partner wel degelijk in hun behoeften en die van hun gezin kunnen voorzien !!!

Verzoeker kan begrijpen dat nopens gezinshereniging de wet stelt dat de Belg over stabiele, toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken. Dienaangaande dient evenwel een concrete beoordeling en analyse doorgevoerd te voeren.

Verzoeker verklaart zich nader .

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

‘ Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

-Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkeloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

-Dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem zijn familieleden dekt. De koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden “.

Artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

‘ Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter , tweede lid , niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid '.

Verzoeker betwist niet zijn partner een overlevingspensioen geniet, waarvan het maandelijks bedrag om en bij de 862,77 € bedraagt..

Feit is dat dit overlevingspensioen aangevuld wordt met inkomen uit arbeid van om en bij de € 600,00 netto, alsmede met de kinderbijslag voor 4 kinderen, welke in se te catalogeren is als wezenbijslag en maandelijks dient begroot te worden op een som van om en bij de € 643, 19 (drie oudste kinderen) + € 297,33 voor jongste kind (voor het jongste kind zal in de toekomst dit bedrag zelfs kunnen stijgen naar € 400,00). Uit de voorgaande procedure dient gedaagde hiervan reeds op de hoogte te zijn, althans wat de kinderbijslag betreft !!!

De kosten van het gezin zijn werkelijk minimaal en beperken zich tot : maandelijkse lening van de woning ad € 192,33 ; gas en elektriciteit Eni ad € 93,97 ; telenet ad € 48,74 €, water ad € 181,31 per drie maanden

Verzoeker betwist niet dat de tewerkstelling van zijn partner geschiedt in functie van artikel 60 OCMW wet.

Uit de geciteerde wettelijke bepalingen ter zake moge duidelijk blijken dat indien de stelling zou dienen te worden aangenomen – quod non - dat de partner geen loon heeft gelijk aan 120% van het leefloon, de aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, over andere inkomsten beschikken om in behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Uit het feitelijk relaas zoals supra gegeven alsmede de stukken kan verzoeker niet ontkennen dat hij op 06.10.2014 te Kortrijk een stuk ondertekende. Verzoeker en diens partner zijn dienaangaande evenwel formeel daar waar zij stellen dat verzoeker dienaangaande nimmer enige duiding kreeg (cfr supra) zodat op geen enkel ogenblik voor hem duidelijk was (of werd gemaakt) wat hij ondertekende.

Uit hetgeen supra werd gesteld moge tevens dat verzoeker en zijn partner wel degelijk stukken kunnen voorleggen om aan te duiden dat zij niet ten laste vallen van de openbare overheden en zeer zeker in hun behoeften kunnen voorzien .

Nimmer werden evenwel verdere vragen gesteld door gedaagde !!!

Verzoeker meent dan ook terecht te kunnen stellen dat hier misschien een poging werd gedaan teneinde een behoefte analyse te doen doch door deze op de hierboven geciteerde wijze te organiseren meent verzoeker dat in casu zeer zeker kan gesproken worden van een schending van artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet .

Wanneer deze behoefte analyse op correct en diligente wijze zou zijn doorgevoerd dan zou men tot de conclusie zijn gekomen dat het gezin van verzoeker wel degelijk in zijn behoeftes kan voorzien.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de richtlijn 2004/38 van de Europese Unie,*
- artikel 40ter – 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat zij op 06.10.2014 een document heeft ondertekend, doch haar hierbij door de gemeente geen uitleg werd gegeven, en dat zij toen zij de pensioenfiche en het arbeidscontract van haar partner heeft binnengebracht, in de waan werd gelaten dat alles in orde was.

Verzoekende partij houdt verder voor dat naast het overlevingspensioen er ook kinderbijslag voor 4 kinderen wordt ontvangen die begroot moet worden op € 643,19 voor de drie oudste kinderen en € 297,33 voor het jongste kind. Anderzijds zouden de kosten van het gezin minimaal zijn en zich beperken tot een maandelijkse lening van de woning ad € 192,33 euro, gas en elektriciteit Eni ad € 93,97, telenet ad € 48,74 en water ad € 181,31 per 3 maanden.

Verweerder laat gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de inhoud van het schrijven van 25.09.2014 waarbij aan verzoekende partij verzocht werd bijkomende stukken voor te leggen, duidelijk is. Verzoekende partij erkent ook dat zij dit schrijven heeft ontvangen, zoals ook blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Zij kan derhalve niet voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest welke bijkomende stukken nu moesten worden voorgelegd, nu in dit schrijven expliciet het volgende wordt gesteld:

“In het kader van uw aanvraag (bijlage I9ter d.d. 21 .11.2011) verzoeken wij u bijkomende inlichting aan onze dienst over te maken voor 01.11.2014.

Artikel 42,1, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.’

Gelieve ons dan ook de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw Belgische echtgenoot/echtgenote beschikt om aan zijn/haar behoeften en die van zijn/haar familieleden te kunnen voldoen en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (vb. elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten vrijetijdsbesteding, ...).

Deze lijst is niet limitatief, u bent vrij alle bruikbare documenten en inlichtingen voor te leggen.” (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Het is uiteraard niet omdat verzoekende partij in het verzoekschrift voorhoudt dat zij de Franse taal beter machtig is, dat de gemachtigde van de staatssecretaris het document in het Frans had dienen op te stellen (hetgeen integendeel een schending van de taalwetgeving zou inhouden).

Terwijl de gemeente bij het in ontvangst nemen van de stukken die verzoekende partij heeft binnengebracht, vanzelfsprekend niet dient na te gaan of deze stukken volstaan en verzoekende partij dienomtrent aanspreken. Meer zelfs, de gemeente vermag zulke beoordeling niet te maken; het komt uitsluitend aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toe om te beslissen of de door verzoekende partij voorgelegde stukken volstaan opdat voldaan zou zijn aan de wettelijke voorwaarden.

De gemeente heeft de door verzoekende partij voorgelegde stukken in ontvangst genomen en doorgestuurd naar de federale Dienst Vreemdelingenzaken, doch geenszins kan verzoekende partij hieruit een rechtmatig vertrouwen putten dat een positieve beslissing zal worden genomen.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Verzoekende partij houdt verder voor dat de partner ook kinderbijslag voor 4 kinderen ontvangt, die begroot moet worden op € 643,19 voor de drie oudste kinderen en € 297,33 voor het jongste kind. Verweerder zou hiervan reeds op de hoogte moeten zijn uit de voorgaande procedure.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij geenszins dienstig kan verwijzen naar de kinderbijslag die de partner zou ontvangen.

Immers, los van de vaststelling dat verzoekende partij dienomtrent geen stukken heeft voorgelegd n.a.v. het schrijven van 25.09.2014 en zij zich hierop dus niet beroepen heeft, terwijl in de voorgaande procedure in het verzoekschrift tot nietigverklaring enkel vaag werd verwezen naar de ontvangen kinderbijslag, zonder stukken voor te leggen noch bedragen te vermelden, moet worden vastgesteld dat artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet expliciet stipuleert dat:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat zij actief werk zoekt" (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verzoekende partij haar beschouwingen falen volkomen.

Evenmin kunnen de beschouwingen in het verzoekschrift als zouden de kosten van het gezin minimaal zijn, enige afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Niettegenstaande de gemachtigde van de staatssecretaris bij schrijven van 25.09.2014 verzoekende partij expliciet verzocht heeft alle nuttige inlichtingen en stukken te bezorgen, en hierbij expliciet heeft gevraagd om "de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw Belgische echtgenoot/echtgenote beschikt om aan zijn/haar behoeften en die van zijn/haar familieleden te kunnen voldoen en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (vb. elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten vrijetijdsbesteding, ...). Deze lijst is niet limitatief, u bent vrij alle bruikbare documenten en inlichtingen voor te leggen.", heeft verzoekende partij dienomtrent geen enkel stuk voorgelegd.

Verzoekende partij ontkent dit ook niet. Enkel op 22.10.2014 en 07.11.2014 werd een document voorgelegd, met name een brief van de dienst pensioenen en een arbeidsovereenkomst artikel 60, doch er werd geen enkele inlichting verschaft inzake de behoeften van het gezin.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geheel terecht vermeld dat:

"(...)".

Deze motieven vinden steun in de stukken van het administratief dossier en worden door verzoekende partij ook niet weerlegd; geenszins kan worden besloten dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Integendeel volstaat voormelde motivering duidelijk opdat de bestreden beslissing ten genoeg van recht maat draagkrachtige motieven ondersteund wordt.

De uiterst vage en summiere bewering dat 'de kosten van het gezin minimaal zijn en zich beperken tot een maandelijkse lening van de woning ad € 192,33 euro, gas en elektriciteit Eni ad € 93,97, telenet ad € 48,74 en water ad € 181,31 per 3 maanden', zijn geenszins aannemelijk en worden pas voor het eerst in het verzoekschrift geuit, ofschoon verzoekende partij expliciet verzocht was om inlichtingen te verstrekken inzake de behoeften van het gezin.

Hiermee kan dan ook geen rekening worden gehouden bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen dan ook volkomen, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht genomen werd.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat in de bestreden beslissing ook geheel terecht gemotiveerd wordt dat de behoeftenanalyse "in deze ook overbodig [is] gezien, zoals hierboven reeds aangehaald, het gezin gedeeltelijk ten laste valt van het sociale bijstandstelsel en er dus redelijkerwijze toe besloten kan worden dat de beschikbare bestaansmiddelen NIET toereikend is".

Verzoekende partij betwist noch weerlegt dit motief; zij laat dit integendeel volledig onbesproken en toont dan ook niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn.

Er kan dan ook geen schending van artikel 42, §1, tweede lid noch van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Tevens is de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed. Er wordt zowel verwezen naar de juridische als naar de feitelijke grondslag van de beslissing en er wordt naar behoren toegelicht om welke reden niet aan de wettelijke vereisten voldaan is.

Tot slot merkt verwerende partij nog op dat verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de richtlijn 2004/38.

Los van de vaststelling dat verzoekende partij ook niet aangeeft welk artikel van deze richtlijn zij geschonden acht, hetgeen op zich al volstaat om de onontvankelijk van dit onderdeel van het middel vast te stellen, moet worden opgemerkt dat de Richtlijn 2004/38 werd geïntegreerd in de Vreemdelingenwet d.m.v. de Wet van 25.4.2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (zie artikel 2), zodat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op de rechtstreekse werking ervan.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij nog naar een arrest dd. 20.2.2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (rolr. 23.332) :

“ Waar verzoekster de schending aanvoert van de Richtlijn 2004/38 volstaat het te stellen dat deze richtlijn is omgezet in het nationaal recht (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001). Verzoekster toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijnen kan beroepen.”

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. De verzoeker voert een schending aan van de Burgerschapsrichtlijn, doch hij geeft niet aan welke bepaling(en) van deze richtlijn hij geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Burgerschapsrichtlijn, is het eerste middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

3.1.3.2. Artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een

ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden"

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat uit de bewijsstukken die werden voorgelegd ter staving van de aanvraag als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon bleek dat de referentiepersoon een overlevingspensioen ter waarde van € 862,77 per maand ontving en dat *"(d)it bedrag (...) niet overeenkomstig de vereisten van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 nl. ter waarde van 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast (is)"*. Met betrekking tot het arbeidscontract dat de Belgische referentiepersoon met het OCMW in toepassing van artikel 60 van de OCMW-wet heeft afgesloten voor een tewerkstelling van 19 uur per week, ingaand vanaf 5 november 2014 tot 4 mei 2015, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat hiermee geen rekening kan worden gehouden omdat *"we geen zicht hebben op het bedrag, bij gebrek aan loonfiches"* en dat zelfs indien er alsnog loonfiches zouden worden voorgelegd, *"moet vastgesteld worden dat het inkomen uit die tewerkstelling sociale bijstand betreft"*. Aangezien de verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat het inkomen uit de tewerkstelling van de Belgische referentiepersoon sociale bijstand betreft, niet betwist, heeft hij geen belang bij zijn grief dat de *"(l)oonfiches (...) nog niet (konden) worden overgemaakt daar het contract slechts dateerde van 29.10.2014"*.

De verzoeker voert weliswaar aan dat het overlevingspensioen van zijn Belgische partner dient te worden aangevuld met *"de kinderbijslag voor 4 kinderen, welke in se te catalogeren is als wezenbijslag en maandelijks dient begroot te worden op een som van om en bij de € 643, 19 (...) + € 297,33"*, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij, hoewel hem bij een schrijven van 25 september 2014 gevraagd werd om *"de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw Belgische echtgenoot/echtgenote beschikt (...)"*, enkel een brief van de dienst pensioenen en een nieuwe arbeidsovereenkomst van de referentiepersoon heeft overgemaakt en geen enkel bewijsstuk met betrekking tot de in het verzoekschrift aangehaalde kinderbijslag. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten dat zij met deze kinderbijslag geen rekening heeft gehouden. Ten overvloede wordt er met de verwerende partij nog op gewezen dat ingevolge artikel 40ter, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de Belgische partner *"de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking (worden) genomen"*. Zelfs al zou de verzoeker de nodige stavingsstukken inzake de kinderbijslag hebben overgemaakt, dan nog zou de verwerende partij deze stukken dus niet in aanmerking hebben mogen nemen.

Bijgevolg maakt de verzoeker een schending van artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

3.1.3.3. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De verzoeker voert aan dat hij *"er nimmer op gewezen (werd) dat ook een overzicht van de uitgaven van het gezin diende te worden overgemaakt"*. Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hem bij een schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 september 2014 werd gevraagd om de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken met betrekking tot bijvoorbeeld *"elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten, vrijetijdsbesteding, ..."*. De verzoeker erkent dat hij van dit schrijven kennis heeft genomen op 6 oktober 2014. Dat hem geen verdere uitleg bij dit schrijven werd gegeven, doet geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen en intentie van dit schrijven. Dit schrijven volgde immers op het arrest nr. 126 169 van 25 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de beslissing van 17 april 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd vernietigd, net omwille van het ontbreken van een behoefteanalyse. De verzoeker laat weliswaar gelden dat zowel hij als zijn partner eerder de Franse taal dan de Nederlandse

machtig is, doch hij maakt hiermee niet aannemelijk dat het bestuur, door zijn schrijven in de Nederlandse taal aan hem te hebben gericht, onzorgvuldig en in strijd met de taalwetgeving in bestuurszaken zou zijn opgetreden. Uit het voorgaande volgt dat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat het op geen enkel moment voor hem duidelijk was (of werd gemaakt) wat hij ondertekende.

Verder voert de verzoeker voor het eerst in zijn verzoekschrift aan dat de kosten van het gezin werkelijk minimaal zijn en zich beperken tot een *“maandelijkse lening van de woning ad € 192,33; gas en elektriciteit Eni ad € 93,97; telenet ad € 48,74, water ad € 181,31 per drie maanden”*. Hiervan werden evenwel geen stukken aan het bestuur voorgelegd naar aanleiding van voornoemd schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris van 25 september 2014, terwijl daar in dit schrijven expliciet naar werd gevraagd. In dit verband wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Evenmin komt het aan de Raad toe zich in de plaats te stellen van de verwerende partij en zelf te gaan bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familie nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.

Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ”.

Verzoeker betwist niet dat huidig artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Verzoeker onderhoudt een relatie met de Belgische onderdane, mevrouw N.M.

Uit hetgeen supra is gesteld blijkt duidelijk dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Hierbij tevens rekening houdende met hetgeen wordt gesteld in artikel 42, § 1, tweede lid vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te zullen vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie.

Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld (cfr relatie en samenwonen).

In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimiteits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimiteits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefte doel (noodzakelijkheidstoets – R.v.St. 25 september 1996, nr. 61.972,RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/ Frankrijk, §33)
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)
- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, Brahim Kaya t/ Nederland)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005 , Uner t/Nederland, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil, zijn.

Het leven van verzoeker situeert zich alhier op het grondgebied van het Rijk in het bijzijn van zijn partner.

Verzoeker meent dan ook dat zij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM. Zij houdt voor een gezin te vormen met haar partner.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verwerende partij laat gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij rept hierover met geen woord.

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde 'omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan' niet aan dat er ernstige hinderpalen zij die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten." (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het loutere gegeven dat de partner de Belgische nationaliteit heeft, volstaat geenszins om hiertoe te kunnen besluiten.

Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Evenmin toont zij aan dat de partner haar niet zou kunnen vergezellen naar of minstens bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de partner desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en het voorgehouden gezinsleven met haar verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8

van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verwerende partij op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan zij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De weigering van de aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten heeft inderdaad niet tot gevolg dat verzoekende partij definitief van haar Belgische partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer de verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vraagt de verzoeker een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat “(d)e reden (legitimiteitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang te bepalen van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid, van het EVRM voortvloeien, dient vooreerst te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu voert de verzoeker aan dat hij “geen gewelddadige feiten heeft gepleegd” en dat “de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn”. Hij werpt evenwel geen enkele hinderpaal op die het leiden van een gezinsleven in het land van herkomst in de weg zou staan. Bovendien kan worden aangenomen dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. De bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat de verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van en familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

Ook hier dient te worden verwezen naar artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet en dient te worden vastgesteld dat evenmin de nodige analyses naar behoefte in concreto werden doorgevoerd

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds geruime tijd verbroken.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn partner zijn verder leven uit te bouwen.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het evenredigheidsbeginsel. Verzoekende partij is het kennelijk oneens met de bestreden beslissing, en herhaalt de kritiek die zij reeds in de voorgaande middelen had geuit.

De verwerende partij herhaalt dat verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, als partner van een Belgische onderdaan. Aldus kan verzoekende partij niet dienstig betwisten dat zij dient te voldoen aan de voorwaarden ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat verzoekende partij alle banden met zijn land van herkomst zou verbroken hebben en goed geïntegreerd zou zijn, volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Aangezien door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek werd vastgesteld dat verzoekende partij partner niet voldoet aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, werd geheel terecht besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

Verwerende partij verwijst naar de bespreking van de voorgaande middelen.

De verwerende partij laat nog gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Mede gelet op de analyse van het tweede middel, zie hierna, blijkt dat verzoekende partij met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.” (onder meer R.v.V. nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het oordeel van het bevoegde bestuur onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520) doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheden. Met zijn summiere betoog dat hij “*zijn banden met het land van herkomst reeds geruime tijd verbroken (heeft)*”, “*zich alhier goed geïntegreerd (heeft)*” en “*hier met zijn partner zijn verder leven (wenst) uit te bouwen*”, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Waar de verzoeker verwijst “*naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet*”, kan worden verwezen naar wat daaromtrent bij het onderzoek van het eerste en tweede middel wordt gemotiveerd. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het evenredigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er toe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 03.12.2014 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet te hebben aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Refererend naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (H.v.J. C- 578/08 Rhimou Chakroun v. Minister van Buitenlandse zaken, Jur. 2010 ,I, 1839) dient opgemerkt te worden dat de door de Vreemdelingenwet bepaalde inkomensnorm enkel geldt als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In het arrest van Uw Raad van 29.03.2012 (arrest nr. 78.310) werd duidelijk gesteld dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40 ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt naast de verwijzing naar de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen inkomensvoorwaarden weliswaar verwezen naar de behoefte analyse zoals omschreven in artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet doch dienaangaande kan geenszins gesteld worden dat deze op een zorgvuldige wijze gebeurde !!!

Verzoeker meent dan ook terecht dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Ook hier dient verzoeker tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese richtlijn vrij verkeer.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn partner.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

*Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet . Dit te meer daar verzoeker niet ten laste valt van de Belgische overheid.
Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."*

3.4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;*
- de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekende partijs inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van de staatssecretaris besliste terecht dat geen afdoende bewijs werd geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van de Belgische partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verwerende partij merkt op dat artikel 40ter, tweede lid, van de Vreemdelingenwet uitsluitend stelt dat aan de voorwaarde van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. De verwerende partij laat gelden dat deze bewoordingen niet inhouden dat onder het gestelde minimum geen gezinshereniging wordt toegestaan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na zorgvuldig onderzoek tot de vaststelling is gekomen dat de aangebracht inkomsten ruim onvoldoende waren om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren.

Verzoekende partij beperkt zich tot het louter stellen dat de behoeftenanalyse niet is gemaakt doch zij gaat hier voorbij aan de vaststelling door de gemachtigde van de staatssecretaris alsdat verzoekende partij geen enkel stuk inzake de behoeften van het gezin heeft voorgelegd, ofschoon zij daarom expliciet verzocht werd. Haar beschouwingen missen elke grondslag.

De verwerende partij benadrukt nog dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekende partij van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing onzegt verzoekende partij niet op absolute wijze de mogelijkheid om in de nabijheid van haar partner te verblijven.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijf van verzoekende partij diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheds- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

Tevens is de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed. Er wordt zowel verwezen naar de juridische als naar de feitelijke grondslag van de beslissing en er wordt naar behoren toegelicht om welke reden verzoekende partij niet aan de wettelijke vereisten voldoet.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "het koppel (...) ten laste van het sociale bijstandstelsel (valt)", dat "het inkomen van de pensioendienst (...) niet toereikend (blijkt)" en dat "(b)ij gebrek aan concrete toelichting betreffende de uitgaven van het gezin (...) de behoeftenanalyse overeenkomstig art. 42, §2, tweede lid van de wet van 15.12.180 niet gemaakt (kan) worden". De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

3.4.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Voor zover de verzoeker aanvoert dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden nu in de motivering van de bestreden beslissing weliswaar wordt verwezen naar de behoefteanalyse zoals omschreven in artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, doch dat dienaangaande *“geenszins gesteld (kan) worden dat deze op een zorgvuldige wijze gebeurde”*, kan worden verwezen naar wat hierover *supra* werd gesteld onder het randnummer 3.1.3.3. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing dat *“(b)ij gebrek aan concrete toelichting betreffende de uitgaven van het gezin (...) de behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §2, tweede lid van de wet van 15.12.180 niet gemaakt (kan) worden”*, uitgaat van een foutieve feitenvinding of onredelijk is.

Bijgevolg kan de schending van de materiële motiveringsplicht niet worden aangenomen.

3.4.3.3. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.4.3.4. Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. In een vijfde middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de hoorplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij – dient verzoeker tot het besluit te komen dat niet zij enkel niet correct is in haar motivering (verzoeker en haar partner kunnen wel degelijk in hun eigen onderhoud voorzien), doch dat verwerende partij niet kan voorhouden de behoefte analyse op een correcte wijze te hebben uitgevoerd (cfr supra).

Wanneer verwerende partij dit wel op een correcte wijze had gedaan (sic verdere vraagstelling) dan had zij dienen vast te stellen dat het gezin wel degelijk in hun eigen behoeften kan voorzien.

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoekster de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt :

“Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Ook dient hier expliciet te worden verwezen naar artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen / wetsartikel op correcte wijze rekening gehouden.

De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek.

Hij is de partner van een Belgische onderdane, is goed ingeburgerd, en is tot werken zeer bereid.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt”

3.5.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een vijfde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het zorgvuldigheidsbeginsel ;
- de hoorplicht.

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend. Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoekende partij en van haar aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, “De hoorplicht” in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247.

Verwerende partij laat tevens gelden dat het uiteraard aan verzoekende partij zelf toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen bij het voorleggen van de (uitdrukkelijk opgevraagde) stukken ter staving van zijn aanvraag. Verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat zij naar aanleiding van haar aanvraag tot verblijf de redelijke mogelijkheid heeft gekregen om alle relevante gegevens op nuttige wijze naar voor te brengen. Meer zelfs, zij werd hierop andermaal uitdrukkelijk gewezen bij schrijven van 25.09.2014, dat haar ter kennis gebracht werd op 06.10.2014.

“Het “horen” kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Dit impliceert niet dat verzoekende partij mondeling dienden te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moeten hebben gekregen om bepaalde inlichtingen op een nuttige wijze naar voor te brengen.” (R.v.V. nr. 36 772 van 8 januari 2010)

De verwerende partij laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding terecht besliste om aan verzoekende partij het verblijf te weigeren.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclus.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.5.3.1. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het beginsel van de hoorplicht door de bestreden beslissing geschonden acht. Het vijfde middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Ten overvloede wordt er nog op gewezen dat hij de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten en dat hij deze aanvraag met alle nodige gegevens en stukken kon onderbouwen. Daarnaast werd de verzoeker via een schrijven van 25 september 2014, met verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, gevraagd om vóór 1 november 2014 “*de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw Belgische echtgenoot/echtgenote beschikt om aan zijn/haar behoeften en die van zijn/haar familieleden te kunnen voldoen en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (vb. elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten vrijetijdsbesteding, ...)*”. De verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken. Hij heeft zich ook persoonlijk aangeboden bij de administratieve diensten van zijn gemeente om de aanvraag in te dienen, doch er blijkt niet dat hij hierbij nog bijkomende argumenten naar voor wenste te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). De verzoeker maakt een schending van de hoorplicht bijgevolg niet aannemelijk.

3.5.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De Raad benadrukt hierbij ook dat een vreemdeling die vraagt om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten zijn aanvraag zelf met alle dienstige overtuigingsstukken dient te onderbouwen. Het komt aan de verwerende partij enkel toe de aangebrachte stavingstukken te beoordelen en na te gaan of deze volstaan om de aanvraag in te willigen. *In casu* werd de verzoeker door de gemachtigde van de staatssecretaris via een schrijven van 25 september 2014, met verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, gevraagd om vóór 1 november 2014 “*de nodige inlichtingen en bescheiden over te maken waaruit blijkt over welke bestaansmiddelen uw Belgische echtgenoot/echtgenote beschikt om aan zijn/haar behoeften en die van zijn/haar familieleden te kunnen voldoen en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (vb. elektriciteitsverbruik, waterverbruik, huur, schoolgelden, kosten vrijetijdsbesteding, ...)*”. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de behoefteanalyse verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden. De verzoeker betoogt verder dat rekening diende te worden gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, doch blijft in gebreke de concrete grond te duiden op basis waarvan een onderzoek in het licht van deze elementen door de verwerende partij zich opdroeg en beperkt zich tot het opgeven van een algemene weblink. Hij maakt niet aannemelijk dat hij, wat een van deze elementen betreft, enig concreet gegeven kon aanbrengen dat van aard was dat het een andere uitkomst had kunnen rechtvaardigen.

Bijgevolg kan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet worden aangenomen.

3.5.3.3. Het vijfde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.6.1. In een zesde middel voert de verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

“... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan” (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoeker op correcte en diligente wijze gehandeld.

Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente. De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL.

Verzoeker mocht er van uitgaan dat, wat zijn situatie betrof, dan alles in orde was. Niettemin werd verzoeker een bijlage 20 betekend. Beslissing waartegen verzoeker met succes beroep instelde.

Na het tussengekomen vernietigingsarrest diende verzoeker diende weliswaar op 06.10.2014 een document te ondertekenen doch er werd hem dienaangaande geen nadere uitleg gegeven zodat de diensten te KORTRIJK verzoeker bij de afgifte van verdere documenten in de waan lieten dat alles wat documenten betrof in orde was !

Als donderslag bij heldere hemel werd verzoeker dan ook per 12.12.2014 de huidige aangevochten weigeringsbeslissing betekend..

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt.”

3.6.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een zesde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het rechtszekerheidsbeginsel ;*
- het vertrouwensbeginsel.*

Verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij verzoekende partij het vertrouwen zou hebben gewekt dat alles in orde was nopens de door hem voorgelegde documenten.

Verzoekende partij haar beschouwingen missen elke grondslag.

De verwerende partij laat desbetreffend andermaal gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van de bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Het loutere feit dat verzoekende partij meent dat zij aan alle voorwaarden ex artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet zou voldoen, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Evenmin diende de gemeente bij het ter kennis brengen van het schrijven van 25.09.2014, nog bijkomende uitleg te verschaffen aan verzoekende partij; de inhoud van voormeld schrijven is duidelijk.

Ook het gegeven dat zijn aanvraag door de gemeente in ontvangst werd genomen en voor een beslissing ten gronde werd doorgestuurd naar de federale Dienst Vreemdelingenzaken, maakt vanzelfsprekend niet dat verzoekende partij er mag op rekenen dat een positieve beslissing zal worden genomen, en geen weigeringsbeslissing meer zou kunnen worden genomen.

Verzoekende partij haar beschouwingen falen in rechte en in feite, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het zesde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.6.3. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoeker betoogt dat hij alle nodige bewijsstukken heeft overgemaakt aan de gemeente, die zijn aanvraag op geen enkel ogenblik heeft geweigerd en ze heeft doorgestuurd naar de verwerende partij, zodat hij er vanuit mocht gaan dat alles in orde was. Hij gaat er echter aan voorbij dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of hij al dan niet voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een Belg toegelaten te worden, doch slechts kan beoordelen of de verzoeker zelf de vereiste stukken heeft aangebracht die het bevoegde bestuur op zijn beurt dienen toe te laten te beoordelen of hij aan deze voorwaarden voldoet. Het gemeentebestuur kon slechts vaststellen dat er stukken werden voorgelegd om een behoefteanalyse te voeren, zonder zich verder uit te spreken over de vraag of aan de hand van deze stukken ook effectief een correcte behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan worden gedaan. Ingevolge artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet is het de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde die, op basis van de eigen behoeften van de Unieburger die vervoegd wordt en van zijn familieleden, dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Deze bevoegdheid kan niet gedelegeerd worden aan het gemeentebestuur. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt, kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken een behoefteanalyse worden gemaakt. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, uitsluitend tot de bevoegdheid van de verwerende partij. Het kwam aan de verzoeker toe om, na de kennisname van het schrijven van 25 september 2014 alle stukken die hij nuttig achtte in het kader van deze behoefteanalyse over te maken aan het gemeentebestuur. De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij van mening is dat hij, door

het enkele feit dat het gemeentebestuur de aanvraag doorstuurde naar de verwerende partij, erop kon vertrouwen dat de door hem voorgelegde stukken zouden volstaan als bewijs dat hij en zijn partner in hun behoeften kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de Belgische overheden. Er blijkt ook op geen enkele wijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf enige verwachting zou hebben gecreëerd bij de verzoeker dat zijn aanvraag een gunstig gevolg zou kennen.

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel wordt niet aangetoond.

Het zesde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN